

IZJAVA SVEDOKA

Ime i prezime: [REDACTED]

Godina rođenja: 1939.

Mesto stanovanja: Foča

Zanimanje: domaćica

Sa mužem [REDACTED] i sinom [REDACTED] napustila sam kuću oko šestog aprila kada je iz pravca magacina Perućica preko Čehotine pucano na našu kuću koja se nalazi u blizini džamije.

Prešli smo u kuću [REDACTED]. Tu smo ostali 15 dana. Jednog od tih dana dolazi Goran Mitršinić kojeg sam poznavala iz Foče. Bio je u civilu, ali naoružan. Sa njim je bio i čovek u maskirnoj uniformi kojem ne znam ime. Došli su da pokupe muškarce. Molila sam da ostave mog muža jer imam nepokretnog sina od 26 godina o kojem ne mogu sama da se brinem. Ništa nije vredelo. Sve muškarce su strpali u autobus. Među njima su bila i dvojica maloletnih momaka, [REDACTED] i [REDACTED]. Ne mogu da se setim koliko je muškaraca tom prilikom odvedeno ali znam da nikoga od njih nisam više nisam videla.

Tog istog dana kada su odveli muškarce gledala sam sa prozora kuće [REDACTED] kako moju kuću pale petoro, šestoro meni nepoznatih ljudi. Tada je izgorelo još nekoliko susednih kuća. Od očaja sam pala i nisam mogla stati na noge tri dana.

Šestog maja dolazi mladić svih 30 godina, mršav, smeđ, visok. Iz Foče je, sećam se da je stanovao kao podstanar u blizini kuće [REDACTED]. Lupao je na vrata. Otvorila mu je [REDACTED] koja je sa majkom [REDACTED] krenula svojoj kući. Čim je ušao obratio se meni i rekao mi da idem na tavan. Rekla sam mu da neću jer nema svetla. Na to me je udario puškom po glavi. Uхватила sam se za stepenice da me ne bi odgurao na tavan. Opet me je udario u glavu. Ponovio je to nekoliko puta, a onda me je uterao u jednu sobu. Vikao mi je da se skinem. Pretio mi je nožem. Ja sam zapomagala, molila i govorila mu: „Vidiš da imam sina nepokretnog, mogu i tebi majka biti?”. Sin mi je za to vreme bio u drugoj sobi. Na sve moje reči ovaj mladić ostao je gluv. Rekao mi je: „Žena mi je na selu, pa moram da te silujem”. Tako me je dva sata, ovako staru mučio i pretio nožem i na kraju silovao.

Kada je sutradan svratila [REDACTED] i videla kako izgledam viknula je: „Sestro, ko te tako ubio”. Imala sam čvoruge po glavi od udaraca kundakom i bila sam u modricama. Pozvala je hitnu pomoć i kolima me sa sinom prebacuju u bolnicu. Tu sam ostala 3 meseca.

Ta tri meseca bilo je sve u redu, a onda su počeli da otpuštaju muslimansko osoblje. Do tada me je lečio doktor Zijo Ajanović, a potom me preuzima doktor Danilo Mihajlović. Bio je korektan. Početkom avgusta počinje da dolazi vojska u bolnicu i da preti da svi Muslimani moraju otići iz bolnice. Nisam imala kuda da odem sa nepokretnim sinom, bolesnim od cerebralne paralize, a i sama sam bila bolesna. Jednog od narednih dana u sobu je ušla psihijatar Mandić Božidarka i rekla je da mi Muslimani moramo otići jer njih lekare sa svih strana opominju da ne smeju da drže Muslimane. Odvezli su me do Crvenog krsta. Zlata Zelović glavna sestra iz bolnice mi je pomogla oko sina. U Crvenom krstu su mi rekli da nisam registrovana i da mi ne mogu pomoći. Nekoliko meni nepoznatih ljudi odveli su me u jednu olupanu kuću u blizini. Kuća je pripadala [REDACTED]. U toj kući nije moglo da se boravi pa sam se ponovo vratila u Crveni krst. Čovek u vojnom odelu rekao mi je da nema gde da nas smesti i da ako mogu odnesem sina u Partizan. Niko nije hteo da mi pomogne pa sam bolesnog sina uzela na rame i ponela sama. Usput je piškio po meni i povraćao. Bio je u očajnom stanju.

Kada sam stigla, Boško stražar iz Partizana me je pitao ko sam i šta je mom detetu. Rekao mi je da poznaje mog muža i pustio me unutra.

██████████ je napravila od 4 daske ležaj i tu sam položila sina. Nisam imala ni ćebe da ga pokrijem. Imao je rane od ležanja, ja mu nisam mogla pomoći, a lekara nije bilo za nas. U Partizanu smo ostali do 14. avgusta 1992.

Za vreme mog boravka u Partizanu dolazili su uniformisani ljudi, ulazili u halu pretili da će nas sve poklati. Odvodili su devojke i žene na silovanje i noću i danju. ██████████ mi je jednom prilikom rekla: „Kako bi ti bilo da se na tebi izređa njih šestorica odjednom”. Dolazile su strašno iscrpljene.

Hrana je bila očajna. To je bila prokisla hrana koju smo dobijali jednom, a ponekad nijednom dnevno.

Dan pre nego što nam je organizovan odlazak iz Foče u Partizan je došao jedan mladić koji je tražio da pođem sa njim. Odbijala sam, a on me je psovao i čupao za kosu. Onda je video jednu dvanaestogodišnju devojčicu i poveo je nju. Ne znam šta je bilo sa njom.

Četnaestog avgusta izlazim iz grada u konvoju. Kod Šćepan Polja u autobus ulaze naoružani i uniformisani ljudi i pitaju: „Jesu li to sve sami Turci?”. Naterali su nas da dignemo svi glave gore. Hteli su sa nama do Nikšića, ali im šofer to nije dozvolio.

Sledećeg dana stigli smo u Novi Pazar. Smeštaju nas u Rajčinović Banju. Moj sin je bio u lošem stanju tako da sam ga smestila u bolnicu. Petog septembra je umro. Mislim da je umro od tuge za ocem. Sahraniła sam ga u Novom Pazaru.